א' חשוון תשפ"ז
12.10.2026

ערר חרבות ברזל
1885-25
1884-25

מדינת ישראל
בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

לפני כבוד חברי הוועדה:
ליאת קציר מרגלית, עו"ד - יו"ר
רו"ח ברוך ברוכי, רו"ח - חבר

העוררת: **וירטוס ישראל (ע"ר), תאגיד 580114825**
באמצעות ב"כ עו"ד יוסף רומנו

נ ג ד

המשיבה: **רשות המיסים**
באמצעות קרן הפיצויים
רחוב הלח"י 31 בני ברק
Akif.ararim.GRP@taxes.gov.il
באמצעות ב"כ משיבה עו"ד שולמית דוידסון
shulamitda2@taxes.gov.il

<u>החלטה</u>

האם יש לראות בתביעה לפיצוי במסלול הוצאות מזכות, אשר סכום הפיצוי שנתבע במסגרתה חושב שלא בהתאם להוראות החוק, ולא ניתנה בה החלטה בתוך שמונה חודשים ממועד הגשתה, כתביעה שהתקבלה מכוח הוראת סעיף 38ז(א) לחוק התוכנית לסיוע כלכלי (הוראת שעה – חרבות ברזל), התשפ"ד-2023 (להלן: **החוק** או **חוק הסיוע הכלכלי**)? זוהי השאלה המרכזית העומדת להכרעה בעררים שלפנינו.

נקדים ונציין כי לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת מכלול נסיבות העניין, הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות המקרה שלפנינו יש להשיב על שאלה זו בחיוב, וכי דין העררים להתקבל.

רקע עובדתי

1. העוררת היא עמותה רשומה. העוררת הגישה תביעות לפיצוי במסלול הוצאות מזכות לתקופות הזכאות אוקטובר 2023 ונובמבר-דצמבר 2023 בהתאם להוראות החוק, בסך 45,126 ₪ ו-94,112 ₪, בהתאמה.

2. ביום 10.12.2024 הודיעה המשיבה על דחייה חלקית של התביעות, כאשר לתקופת הזכאות אוקטובר 2023 אושר פיצוי בסך 20,546 ₪, ולתקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2023 אושר פיצוי בסך 28,271 ₪.

3. ביום 16.12.2024 הגישה העוררת השגות על החלטות המשיבה. בהשגה טענה העוררת כי החלטות המשיבה בתביעה ניתנו באיחור מהמועד הקבוע בחוק ולפיכך התקבלו בחוסר סמכות וכי בהתאם להוראת סעיף 38ז(א) לחוק העוררת זכאית למלוא הפיצוי שנתבע על ידה.

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

4. ההשגות נדחו על ידי המשיבה ביום 3.8.2025. בהחלטה בהשגה הובאו הוראות החוק הרלבנטיות לניזוק שהוא "מוסד ציבורי זכאי" וצוין כי מלכ"ר אינו מחויב בהגשת דו"חות למע"מ ולכן לא ניתן היה לבחון את מחזורי העוררת. לפיכך, בתאריך 13.11.2024 נשלחה דרישת מסמכים לעוררת בה התבקשה לצרף כרטסת הכנסות לשנים 2022-2023 ותלושי שכר לחודשי הזכאות. העוררת לא הגיבה לדרישת המסמכים. למרות זאת, חושב הפיצוי בהתאם לנמוך מבין נתוני טופס 102 (כך במקור – ל.ק.), ואושר פיצוי בסך 13,162 ₪ לתקופת אוקטובר 2023 וסך של 27,449 ₪ לתקופת נובמבר-דצמבר 2023. בהחלטה צוין כי החישוב שנעשה בסימולטור אינו תואם את הוראות החוק הנוגעות למוסד ציבורי זכאי וכי התביעה לא הוגשה כנדרש.

5. כנגד החלטות אלו הוגשו העררים שלפנינו.

<u>טענות הצדדים</u>

טענות העוררת

6. סעיף 38ז(א) לחוק קובע כי החלטה בתביעה תינתן בתוך שמונה חודשים ממועד הגשת התביעה. ביום 13.11.2024, בחלוף למעלה משמונה חודשים ממועד הגשת התביעה, פנתה המשיבה לראשונה לעוררת בדרישה להמצאת מסמכים. במסגרת הדרישה הודיע המנהל כי הוא מאריך את המועדים הקבועים בחוק בשלושים ימים נוספים, בהתאם לסעיף 38(ו) לחוק. ביום 20.11.2024 השיבה העוררת למכתב הדרישה וטענה שהמועד להפעלת סמכות המנהל להארכת המועד חלף לאחר שמונה חודשים ממועד הגשת הבקשה.

7. הנימוק בהחלטה בהשגה לפיו לא היו בידי המשיבה נתוני ההכנסות של העוררת אינו רלבנטי משום שלא הייתה מניעה לפנות לעוררת במהלך שמונת החודשים מאז הגשת התביעה. יתרה מכך, במועד דרישת המסמכים היה בידי המשיבה (שע"ם) המידע המבוקש, דו"חות 2022 ו - 2023 וכמו כן כל דיווחי השכר לביטוח הלאומי. לפיכך ובהתאם לחוק, יש לקבל את תביעות העוררת כפי שהוגשו.

טענות המשיבה בכתב התשובה

8. העוררת הגישה את התביעות בניגוד להוראות החוק בנוגע למוסד ציבורי זכאי תוך שהיא מבצעת חישוב שגוי, ודרשה את כל תשלום השכר ואת כל התשומות הקבועות ששולמו בשנת הבסיס, ללא הכפלה ביחס ההכנסה המניבה. בנוסף, העוררת הזינה בסימולטור נתוני שכר שגויים ובמקום להזין את הסכום הנמוך מבין שתי החלופות המצוינות בחוק, הזינה העוררת את החלופה הגבוהה. לפיכך, לא ניתן לקבל את התביעות במלואן למרות שחלפו שמונה חודשים מיום הגשתן, ולא ניתן עקב האיחור להכשיר תביעות שלא הוגשו בהתאם לחוק. משמעות ההתיישנות אינה אישור פיצוי שאינו בסמכות המשיבה והמנוגד להוראות החוק. המשיבה

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

הפנתה לפסק הדין בעניין תא (ת״א) 59816-04 **כלוף יצחק נ׳ עיריית תל אביב יפו** (נבו, 29.12.2005) (להלן: עניין **כלוף**).

9. התביעה לא הוגשה בהתאם להוראות הביצוע ולא צורפו לה המסמכים ההכרחיים הנדרשים לצורך בדיקתה - נתוני דיווחים למע״מ ודו״ח כספי. לפיכך, התביעות לא הוגשו כנדרש בהתאם להוראות הדין ולא ניתן לראות בהן תביעות כאמור בסעיף 38(ג) לחוק.

טענות העוררת בתגובה לכתב התשובה

10. ככל שהמשיבה טוענת למסמכים חסרים בתביעות שהוגשו היה עליה לצרף לכתב התשובה את פירוט המסמכים והנתונים שהתקבלו ולפרט מדוע אלה אינם נותנים בידה כלים לבחון את התביעות. מעיון בדרישות המסמכים עצמן עולה כי המשיבה לא טענה לחוסר במסמך חובה שלא הוגש במועד, אלא דרשה לראשונה ביום 8.12.2024 כרטסות לשנים 2022-2023, שאינן נמנות עם רשימת המסמכים שיש לצרף כתנאי סף להגשת התביעות. בדרישה המאוחרת יותר התבקשו תלושי שכר שאף הם אינם חלק מחובת המסמכים בעת הגשת התביעה.
11. במועד הגשת התביעות הועלו למערכת דו״חות רווח והפסד חודשיים לשנים 2022-2023, דו״ח כספי מבוקר לשנת 2022, גיליון אקסל לחישוב תשומות ומחזורים וכן תקנון העמותה, כלומר, מסמכי הליבה הדרושים לשם ביצוע חישוב הפיצוי. המשיבה חישבה פעמיים את הפיצוי מבלי שסופקו לה המסמכים שדרשה, כלומר, המסמכים שצורפו לתביעות מלכתחילה אפשרו למשיבה הלכה למעשה לבצע חישוב מדויק של הפיצוי בהתאם לשיטתה - כפי שאכן עשתה בדיעבד, ועל כן אין כל הצדקה להישענות על טענות של ״חוסרים״ כדי להצדיק את האיחור במתן ההחלטה.
12. במקרה שלפנינו, אין מדובר בחריגה שולית של ימים ספורים. בתביעה לתקופת הזכאות אוקטובר 2023 מדובר באיחור במתן החלטה של כחודשיים מעבר למועד שנקבע בחוק, ובתביעה לתקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2023 מדובר באיחור של כחודש. איחורים מהותיים אלו מהווים דריסה גסה של הוראות החוק ותכליתו, אשר קבעו לוחות זמנים ברורים כדי למנוע מצב שבו ניזוקים נותרים תלויים באוויר ללא החלטה במשך חודשים רבים. קבלת הטענה שלפיה ניתן לחרוג מלוחות הזמנים הקבועים בחוק בטענה של חוסרים או טעויות בבקשה, לא רק שתרוקן מתוכן את ההסדר הקבוע בסעיף 38(ז), אלא גם תפתח פתח מסוכן לכך שכל רשות מנהלית תוכל לאתר כל טענה גדולה כקטנה בדבר חוסר או אי דיוק ולהשתמש בה כעילה לקביעת לוח זמנים גמיש מטעמה בניגוד למסגרת שנקבע בחוק.

הוראת סעיף 38(ז) לחוק קובעת מנגנון מפורש וברור לפיו המנהל חייב לתת החלטה מנומקת בתוך שמונה חודשים ממועד הגשת התביעה, ובמקרה שנדרשו פרטים נוספים ניתן להאריך את התקופה בשלושים ימים נוספים. אם לא ניתנה החלטה בתוך פרק זמן זה יראו את התביעה כאילו התקבלה. הוראה זו אינה טכנית אלא קובעת סנקציה מהותית של קבלת התביעה בהיעדר החלטה במועד.

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

הדיונים בעררים והשלמות הטיעון שהוגשו לאחריהם

13. ביום 24.2.2026 התקיים דיון בעררים באמצעים טכנולוגיים (להלן: **הדיון הראשון**). במהלך הדיון הבהירה הרכזת האחראית מטעם המשיבה, כי המשיבה לא פיתחה סימולטור ייעודי להגשת תביעות על ידי מוסד ציבורי זכאי (מלכ״ר), וכי הסימולטור שבאמצעותו מגישים מלכ״רים את תביעותיהם אינו מותאם למנגנון חישוב הפיצוי הקבוע בחוק ביחס למוסד ציבורי זכאי. לאחר שמיעת הצדדים המליצה הוועדה למשיבה לקבל את העררים ולאשר לעוררת את מלוא סכום הפיצוי שנתבע.

14. המשיבה דחתה את המלצת הוועדה. בהמשך לכך הורתה הוועדה למשיבה להגיש הבהרות בנוגע למערכת הגשת התביעות.

15. ביום 15.4.2026 התקיים דיון נוסף בעררים (להלן: **הדיון השני**), בו השתתף מטעם המשיבה סגן מנהל קרן הפיצויים, מר רמי יצקן. בתום הדיון שבה הוועדה והמליצה למשיבה לקבל את העררים. המשיבה דחתה גם המלצה זו וביקשה להגיש השלמת טיעון.

עיקר טענות המשיבה בהשלמת הטיעון

16. נקודת המוצא לקבלת פיצוי היא כי התביעה הוגשה בהתאם להוראות הדין. קביעת המחוקק לפיה תביעה תתקבל בחלוף המועד, מכוונת לתביעה שהוגשה בהתאם להוראות הדין ולא למקרה שבו הוגש חישוב שגוי שחורג מהוראות החוק, גם אם הדבר נעשה בתום לב.

17. במקרה שלפנינו, אין חולק כי התביעה הוגשה על ידי העוררת תוך שהיא מבצעת חישוב שגוי ודרישת כל תשלום השכר והתשומות הקבועות ללא הכפלה ביחס ההכנסה המניבה. תכליתו של החוק היא לפצות את העסקים שנפגעו בעקבות המלחמה אך במסגרת התקציבית המוגבלת ותוך שמירה על האיזון בין הצורך בפיצוי לבין הצורך לשמירה על המגבלות התקציביות שנקבעו. לא יעלה על הדעת לפרוץ את הגבולות שקבע המחוקק גם במקרים של התיישנות ולא לכך התכוון המחוקק.

18. ההלכה שנקבע בעניין **כלוף** ביחס להשגת ארנונה יפה גם לענייננו. תביעה שאינה עומדת בדרישות הדין המחייבות הכפלה ביחס המניב, ומקנה לעוררת פיצוי יתר שאינה זכאית לו, אינה יכולה להתקבל מכוח התיישנות, ועמידת העוררת על זכאותה לקבל פיצוי יתר אינה ראויה.

19. חרף העובדה שמדובר בטענת סף, בנסיבות שבהן הוגשה תביעה שמלכתחילה לא תאמה את הוראות הדין בהיבטים ברורים הגלויים מנוסח התביעה אף ללא בחינתה לגופה, אין לאפשר העלאת טענת התיישנות וקבלתה באופן שיביא לכך שהמשיבה תידרש לפעול תוך חריגה מסמכויותיה. באופן דומה, אין לקבל תביעה שבמסגרתה ניזוק תובע פיצוי מעל התקרה שנקבעה בחוק או תביעה שמוגשת במסלול מחזורים על ידי ניזוק שאינו מתגורר באזור מזכה.

20. סעיף 38(י) לחוק מסמיך את המשיבה לדרוש השבה של פיצוי ששולם ביתר. הוראה זו נסמכת על דיני עשיית עושר ולא במשפט המאפשרים השבת התעשרות שלא כדין. לטענת המשיבה גם במצב שבו חלפה תקופת מתן ההחלטה בתביעה ורואים בה כאילו התקבלה, מתקיים יסוד ההתעשרות שלא כדין, בוודאי בנסיבות שבהן מלכתחילה נתבע פיצוי שהדין אינו מאפשר לשלמו, כמו בענייננו.

עיקר טענות העוררת בתגובתה להשלמת הטיעון של המשיבה

21. טיעון המשיבה העוסק ב"טעות" שביצעה העוררת בעת הגשת התביעות אינו רלוונטי. המשיבה הקימה מנגנון ייעודי לבדיקת התביעות אשר בוחן את התאמת התביעות למסלולי הפיצוי. לא בכדי קיים נתיב "השלמת מסמכים", שהרי ברור כי המשיבה נדרשת לבדוק כל נתון הכלול בתביעה. כלומר, מנגנון בדיקת התביעות נועד לאתר את ה"טעויות" משום שהמחוקק צפה והעריך שחלק מהתביעות שהוגשו לא יזכו את התובעים בשל אי עמידה בתנאי כזה או אחר.

22. העוררת מילאה את כל הנתונים הנדרשים בעת הגשת התביעה באתר המקוון וצירפה את כל המסמכים. לטענת המשיבה נתון אחד בלבד, הוצאות השכר, שגוי. אין כל הסבר מתקבל על הדעת המסביר מדוע בדיקת נתונים אלו הצריכה שמונה חודשים. המסמכים שנדרשו בעת הגשת התביעה אמורים ליתן בידי המשיבה את הכלים לבחון את נכונות הנתונים שהוזנו. בהתאם למסמכים המפורטים בהוראת הביצוע, לא נדרש צירוף טפסי 102 או תלושי שכר. דרישה זו הגיעה לעוררת רק לאחר מועד ההתיישנות.

דיון והכרעה

23. לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת התשתית העובדתית והמשפטית, הגענו לכלל מסקנה כי דין העררים להתקבל. נפרט להלן את הטעמים להחלטתנו.

המסגרת הנורמטיבית ותכלית הוראת סעיף 38ז(א) לחוק

24. הוראת החוק הרלוונטית לענייננו מצויה בסעיף 38ז(א) לחוק, וזו לשונה:

> **"הגיש עוסק למנהל תביעה לפיצויים לפי הוראות סעיף 38ו, יקבע המנהל בהחלטה מנומקת את זכאותו של העוסק לפיצויים ואת סכום הפיצויים, בתוך 8 חודשים ממועד הגשת התביעה, ואם ביקש מהעוסק פרטים נוספים – רשאי הוא להאריך את התקופה האמורה בתקופות נוספות שלא יעלו יחד על 30 ימים; <u>לא נתן המנהל את החלטתו במהלך התקופה האמורה, לרבות אם הוארכה, יראו את התביעה כאילו התקבלה.</u>"** (ההדגשה נוספה – ל.ק.)

יצוין כי הוראה דומה נקבעה ביחס למתן החלטה בהשגה בסעיף 38יד(א)(5)).

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

25. הסדרים דומים, בהם נקבע סד זמנים קצוב למתן החלטה על ידי הרשות המנהלית וסנקציה של קבלת השומה/השגה במקרה של חריגה מסד הזמנים, נקבעו גם בחוקי מס אחרים, כגון: סעיף 87(ו) לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), תשכ"ג-1963 (להלן: **חוק מיסוי מקרקעין**); סעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש]; סעיף 82(ד) לחוק מס ערך מוסף, (תשל"ו-1975). בנוסף, ראו גם סעיף 4(ב) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: **חוק הארנונה**).

על תכליתם של הסדרים אלו עמד השופט דנציגר בע"א 3178/12 **יגאל שלמי נ' מנהל מיסוי מקרקעין נתניה** (נבו, 17.11.2014) (להלן: עניין **שלמי**), בהתייחסו להוראת סעיף 87 לחוק מיסוי מקרקעין:

> **"סעיפים דומים במהותם ובניסוחם פזורים בחוקי מס שונים [ראו למשל: סעיף 82(ד) לחוק מע"מ וסעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה], והם מורכבים בדרך כלל משני חלקים המשלימים זה את זה: מחד, קציבת מסגרת זמן נוקשה לרשות המנהלית למתן החלטה בהשגה, ומאידך, קביעת סנקציה ברורה בגין חריגה של הרשות המנהלית ממסגרת הזמן הקצובה. <u>תכליתם של סעיפים אלו ברורה: הם נועדו לתמרץ את הרשות המנהלית לקבל החלטה בתוך פרק זמן סביר, על מנת לצמצם את חוסר הוודאות שבו שרוי הנישום שממתין להחלטת הרשות המנהלית בהשגה ולאפשר לו לכלכל את צעדיו בתבונה. תכלית זו מושגת על ידי השילוב שבין שני החלקים האמורים לעיל: קציבת מסגרת זמנים נוקשה למתן החלטה מגדירה מהו פרק הזמן הסביר המקסימאלי שניתן לרשות המנהלית על מנת לדון ולהחליט בהשגה, ואילו קביעת הסנקציה הברורה בגין חריגה של הרשות המנהלית ממסגרת זמנים זו מייתרת (ולמצער מצמצמת) את ההתדיינות המשפטית הפוטנציאלית בדבר תוצאותיה המשפטיות של חריגת הרשות המנהלית ממסגרת זמנים זו</u> [ראו למשל: ע"א 5954/04 **פקיד שומה ירושלים 1 נ' סמי** [פורסם בנבו] (22.4.2007) **בפסקה 9 לפסק דינה של השופטת (כתארה אז) מ' נאור. ראו והשוו: ברק-ארז בעמ' 802-804].**"** (פסקה 23 לפסק הדין; ההדגשות נוספו – ל.ק.)

ראו גם דבריה של השופטת נאור בע"א 5954/04 **פקיד שומה ירושלים 1 נ' משה סמי** (נבו, 22.4.2007):

> **"תפקידו של הביטוי "השתמש פקיד השומה בסמכויותיו לפי סעיף קטן (ב) המופיע בסעיף 152(ג) הינו לתחום את משך הזמן העומד לרשותו של הפקיד בו עליו להחליט בהשגה. בסופו של משך זמן זה רואים בפקיד כאילו החליט לקבל את ההשגות (השוו: סעיף 6 לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות**

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

והנמקות), התשי"ט-1958). אם אין הפקיד רוצה שיראו בהשגות כאילו התקבלו, עליו להגיע להסכם עם הנישום או להשתמש בסמכותו ולעשות צו – הכל לפני המועד הקבוע בחוק.

תכליתה של קביעת פרק זמן בו צריכה הרשות המנהלית לקבל החלטה, היא, בין היתר, צמצום חוסר הוודאות המשפטית בה שרוי אדם כאשר טרם ניתנה בעניינו החלטה. עמד על כך השופט בייסקי עוד בעניין ביר עצמו: "כאשר מגביל המחוקק פעולה מסוימת בזמן - בין שקובע תקופת התישנות מוגדרת ובין שמונע פעולה מסוימת כעבור זמן קצוב - הכוונה הברורה היא לא לאפשר תביעות או הטלת חיובים ופתיחת חשבונות כעבור אותו מועד." (שם, בעמ' 743).... רק כאשר משך זה מוגדר ותחום מראש יכול אדם לתכנן את צעדיו ולדעת, לפחות, החל מאיזה יום תהיה לו שוב האפשרות לכלכל את צעדיו בשים לב להחלטה". (פסקה 9 לפסק הדין)

26. לשונו של סעיף 38ז(א) ברורה. המחוקק לא הסתפק בקביעת פרק הזמן למתן החלטה בתביעה, וקבע סנקציה במקרה של אי עמידה בו. בכך שונה ההסדר מהסדרים שבהם נקבע מועד להפעלת סמכות מנהלית מבלי שנקבעה לצידו תוצאה מפורשת בגין חריגה ממנו, כגון ההסדר שנקבע בחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), תש"ף-2020 (להלן: **חוק הקורונה**) ובחוק מענק סיוע לעסקים בשל ההשפעה הכלכלית של התפשטות זן אומיקרון של נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה), תשפ"ב-2022 (להלן: **חוק האומיקרון**) [לפסיקה בנוגע להסדר שנקבע בחוקים אלו והשלכות קבלת החלטה בהשגה לאחר המועד שנקבע בהם, ראו: עמ"נ (מרכז) 54772-06-22 **מגדלי ברקת חברה להקמת מבנים בע"מ נ' רשות המיסים בישראל** (נבו 30.11.2022); בר"מ 1692/23 **קבוצת ברקת יזמות והקמת מבנים בע"מ נ' רשות המסים**, פסקה 20 (נבו 27.7.2023); בר"ם 7502/22 **רשות המיסים נ' פודולסקי** (נבו, 22.1.2023) (להלן: עניין **פודולסקי**)]. יוזכר, כי בעניין **פודולסקי** קבע בית המשפט העליון שאין להורות על קבלת ההשגה באותו עניין עקב האיחור במתן ההחלטה בהשגה, וזאת מכיוון שבחוק הקורונה לא נקבעה הוראה מפורשת המורה על סנקציה ברורה בדמות קבלת ההשגה במקרה של איחור. ואולם, בענייננו המחוקק קבע מפורשות כי בהיעדר החלטה בתוך התקופה שנקבעה "**יראו את התביעה כאילו התקבלה**", ולפיכך מתחדדת המסקנה לפיה המחוקק ביקש לקבוע מסגרת זמנים קשיחה למתן החלטות, שלאחריה תתקבל התביעה (או ההשגה) ללא הליך נוסף.

27. בעע"מ 3440/12 **עיריית אשדוד נ' מכשירי תנועה בע"מ** (נבו, 2.6.2014) (להלן: עניין **מכשירי תנועה**), נדונה הוראת סעיף 4(ב) לחוק הערר – ארנונה, לפיה משלא ניתנה תשובת מנהל הארנונה להשגה תוך 60 ימים מהגשתה, ייחשב הדבר כאילו החליט לקבלה. בית המשפט העליון קבע:

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

"המסקנה לפיה יש לייחס משקל משמעותי ללשונו המצווה של הסעיף מתחדדת לנוכח ההשוואה לחוקים אחרים שבהם לא נקבעה כלל סנקציה הנלווית לאי-עמידה במועד סטטוטורי (ראו למשל סעיף 198(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 או לחוקים הקובעים בצידה של חריגה כזו סנקציה "רכה" יותר (פסקאות 4-5 לעיל). ראו גם: סעיף 119ב(9)(ג) וסעיף 109א(ד) לחוק התכנון והבניה, הקובעים סנקציה של "הפקעת" סמכות קבלת ההחלטה במקרה שבו היא לא ניתנה במועד הקבוע בחוק. לדוגמאות נוספות להוראות שעניינן זמן פעולה סטטוטורי ותוצאות הפרתן, ראו: ברק-ארז, בעמ' 412)."
(פסקה 18 לפסק הדין)

28. לסיום חלק זה, נביא מדברי השופטת נאור בדנ"א 3993/07 **פקיד שומה ירושלים 3 נ' איקאפוד בע"מ** (נבו 14.7.2011) (להלן: עניין **איקאפוד**), בהתייחסה לסנקציה של קבלת ההשגה במקרה שבו פקיד השומה לא עשה שימוש בסמכויותיו במועד, הקבועה בהוראת סעיף 152 לפקודת מס הכנסה:

"... בעניינו הדברים הם בעלי משנה תוקף שהרי הגבול נועד כדי להפחית את אי הוודאות בה נמצא הנישום ונוכח זכותו לדעת מהי מצבת זכויותיו וחובותיו... למותר לציין כי בתחום המס מוקנות לרשויות סמכויות מרחיקות לכת של חקירה ואכיפה (ראו עניין ד.נ.ד., בעמ' 231). לעומת זאת קבלת עמדת הנישום במקרה שפקיד שומה איחר את המועד היא בין הכלים היחידים הנתונים בידי הפרט. אין לשכוח כי הרשות והפרט אינם שווי כוחות". (פסקה 13 לפסק הדין)

29. על רקע דברים אלו נפנה לבחון את טענות הצדדים בעניינו.

תחולת סעיף 38ז(א) על תביעה שנפל פגם בחישובה

30. אין מחלוקת כי הפנייה הראשונה לעוררת נשלחה על ידי המשיבה לאחר שחלפו שמונה חודשים ממועד הגשת התביעות. למען הבהירות, להלן פירוט המועדים הרלוונטיים:

תקופת זכאות	מועד הגשת התביעה	המועד בו היה על המשיבה לקבל החלטה	מועד הפנייה הראשונה לעוררת	מספר הימים שחלפו מהמועד למתן החלטה בהתאם לחוק	מועד ההחלטה בתביעה
אוקטובר	8.2.2024	8.10.2024	8.12.2024	61	10.12.2024

נובמבר–דצמבר	14.2.2024	14.10.2024	13.11.2024	30	10.12.2024

31. טענתה המרכזית של המשיבה היא כי העוררת הגישה את התביעות באופן הנוגד את הוראות החוק וכי במקרה כזה אין תחולה לסנקציה הקבועה בסעיף 38ז(א) לחוק. בחינת טענת המשיבה על רקע הוראת החוק ותכליתה, כמפורט לעיל, מובילה למסקנה כי אין מקום לקבלה. הפרשנות בה נוקטת המשיבה, שלפיה העובדה שהתברר בדיעבד כי חישוב הפיצוי שערכה העוררת אינו תואם את הוראות החוק שוללת את תחולתה של הוראת סעיף 38ז(א) לחוק על התביעות שהוגשו, אינה עולה מלשון החוק, ואף מטשטשת את ההבחנה בין עצם הגשתה של תביעה לבין בחינתה וקביעת גובה הפיצוי המגיע מכוחה. הבחנה זו מתחייבת גם מתכליתו של מנגנון הבדיקה שקבע המחוקק. בהתאם להוראת סעיף 38ז(א) לחוק, תפקידו של המנהל לקבוע בהחלטה מנומקת, בתוך שמונה חודשים ממועד הגשת התביעה, "**את זכאותו של העוסק לפיצויים ואת סכום הפיצויים**" (ההדגשה נוספה – ל.ק.). מכאן שבחינת נכונות הנתונים, התאמתם להוראות החוק ויישום נוסחת הפיצוי הם חלק בלתי נפרד מהליך בדיקת התביעה, ולמעשה מהווים את ליבת הבדיקה. קבלת עמדת המשיבה, שלפיה גילוי בדיעבד של טעות בחישוב הפיצוי שולל את תחולתה של מגבלת הזמן הקבועה בסעיף, תרוקן במידה רבה מתוכן את משמעותה של הסנקציה שקבע המחוקק.

32. אכן, סעיף 38ו(ג) לחוק קובע כי "**תביעה לפי סעיף זה תוגש באופן מקוון, ותכלול את הפרטים הדרושים לשם בחינת עמידתו של העוסק בתנאים לקבלת הפיצויים לפי פרק זה ולשם תשלום הפיצויים לפי הוראות פרק זה**". ואולם, אין משמעות הדבר כי כל טעות בנתוני התביעה או באופן חישוב הפיצוי, מוציאה את התביעה מגדרי סעיף 38ז(א) לחוק. המחוקק הקצה למשיבה פרק זמן של שמונה חודשים לשם בחינת התביעה, שבמהלכו עליה לבחון את הנתונים שנמסרו, את עמידתו של העוסק בתנאי הזכאות ואת אופן חישוב הפיצוי, ובמידת הצורך לדרוש מן התובע נתונים או מסמכים נוספים.

33. עמדת המשיבה נסמכת במידה רבה על פסק הדין בעניין **כלוף**, העוסק בטענת התיישנות ביחס להשגה שהוגשה מכוח חוק הארנונה. באותו מקרה, העירייה לא השיבה להשגה והתובע טען כי יש לראות בהשגה כאילו התקבלה לאחר שחלפו 60 ימים ממועד הגשתה, בהתאם לאמור בסעיף 4ב לחוק הארנונה. בפסק הדין נקבע כי הטענות שנטענו במסגרת ההשגה אינן נמנות על רשימת העילות להשגה המצויות בסמכותו של מנהל הארנונה והמפורטות בסעיף 3 לחוק, ולפיכך הוא אינו יכול להכריע בטענות אלו וממילא לא חלה הסנקציה הקבועה בסעיף 4ב לחוק:

> "**אכן נכון הדבר, שסעיף 4(ב) לחוק הערר קובע, שאם מנהל הארנונה לא השיב להשגה תוך 60 יום מיום קבלת ההשגה – "ייחשב הדבר כאילו החליט לקבל את ההשגה". הדבר נכון לגבי השגה שהוגשה בהתאם לחוק אך אין הדבר יכול**

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

להיות נכון, אם טענות המשיג אינן נימנות על הטענות המפורטות בסעיף 3 לחוק הערר. <u>מחדלו של מנהל הארנונה יכול ל"הכשיר" טענות שבתחום סמכותו אך לא ניתן לומר, שמחדל זה יגרום לקבלת טענות שמלכתחילה לא היו בסמכותו</u>."
(ההדגשה נוספה – ל.ק.).

34. אלא שאין הנדון דומה לראיה. בעוד שבעניין **כלוף** דובר בפנייה שאינה מצויה בסמכותו של מנהל הארנונה מלכתחילה (ולפיכך אינה יכולה להוות "השגה" שהתקבלה רק בשל אי מתן תשובה במועד), הרי שבמקרה שלפנינו אין חולק כי העוררת נמנית עם סוג הניזוקים שהחוק מסדיר את זכאותם לפיצוי וכי המשיבה מוסמכת לדון בתביעותיה; המחלוקת היא לגבי חישוב סכום הפיצוי במסגרת אותה סמכות.

35. בכך יש גם כדי להתייחס, בזהירות המתבקשת, לדוגמאות שהציגה המשיבה למקרים בהם מוגשות תביעות החורגות מסמכותה באופן שאינו מאפשר, לשיטתה, את קבלתן רק בשל חלוף המועד למתן החלטה, כגון תביעה שהוגשה במסלול שאינו פתוח כלל בפני הניזוק. איננו נדרשים להכריע בכך במסגרת העררים שלפנינו. למעלה מהצורך ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, נראה כי יש מקום להבחין בין מקרים שבהם לא מתקיים מלכתחילה תנאי הנדרש לעצם קיומה של תביעה לפי החוק, לבין מקרים שבהם הפגם נוגע לאופן חישוב הפיצוי במסגרת תביעה המצויה במסגרת גבולות הסמכות שהתווה המחוקק, כבענייננו. כך לדוגמה, בעע"מ 1024/10 **מלכא נ' מועצה מקומית כפר קמא** (נבו, 2.8.2012) (להלן: עניין **מלכא**) נדון מקרה בו ההשגה למנהל הארנונה לא הוגשה על ידי "מי שחויב בתשלום ארנונה" כפי שקובע החוק, ולפיכך נקבע כי אין מדובר ב"השגה" כמשמעותה בחוק, וממילא לא חלה עליה הסנקציה שנקבעה לאי מתן החלטה במועד:

> **"בענייננו, אין צורך להכריע בשאלה באלו נסיבות, אם בכלל, לא תיחשב השגה שלא זכתה למענה במועד כהשגה אותה החליט המנהל לקבל. זאת, מהטעם הפשוט שמערערים טענו בפנינו, מפורשות, כי מי ש"חויב" בארנונה בשנים 2008 ו-2009 היה מאיר מלכא, אך מי שהגיש את ההשגות לא היה מאיר מלכא; ההשגות הוגשו בידי החברה (ראו פסקה 21 לעיל). כך יוצא, שלשיטת המערערים עצמם, ההשגות שבנדון אינן בגדר "השגה" לפי סעיף 3(א) לחוק, שעניינו השגה של "מי שחויב בתשלום ארנונה", ואם אין "השגה", ממילא אין השגה אשר תיראה כהשגה שהחליט המנהל לקבל".** (פסקה 34 לפסק הדין)

מפסקי הדין בעניין **כלוף** ובעניין **מלכא** עולה, כי יש להבחין בין פגם הנוגע לעצם קיומו של ההליך באופן שאינו מאפשר לראות במסמך שהוגש משום תביעה או השגה לפי החוק, לבין פגם הנוגע לתוכנה של תביעה או השגה שהוגשה כדין.

36. לא למותר לציין כי תמונת הראי לטענת המשיבה שלפיה אין לקבל תביעה שלא ניתנה בה החלטה במועד הקבוע בחוק מפני שסכום הפיצוי שנתבע חושב באופן שאינו תואם את הוראות

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

החוק, היא טענה שלפיה יש לקבל תביעה או השגה שהוגשו באיחור רק משום שהן מוצדקות לגופן. כשם שאין בצדקת טענותיו של ניזוק לגופן כדי לאיין את המועד שנקבע בחוק להגשת תביעה או השגה, כך אין בתביעת סכום פיצוי שגוי כדי לבטל את התוצאה שקבע המחוקק לאי עמידת המשיבה במועד למתן החלטה. ובלשונה של השופטת נאור בעניין **איקאפוד**:

> **"ניתן להציב את השאלה גם באופן הבא: האם כאשר נישום יאחר, למשל, בהגשת השגה וטענותיו לא יתבררו נקבל טענה כי המס המוטל עליו אינו מס אמת? נראה לי שהתשובה השלילית כמו מתבקשת מאליה. כך הוא הדבר גם כאשר פקיד השומה מאחר במועדים."**

יישום הדברים בענייננו

37. הפגם שעליו הצביעה המשיבה בענייננו הוא שבחישוב הפיצוי העוררת לא הכפילה את נתוני השכר והתשומות ביחס ההכנסה המניבה (היחס שבין ההכנסות שאינן מתמיכות ותרומות לכלל ההכנסות בשנת הבסיס). יצוין כי בעניין זה חל שינוי בטיעוני המשיבה. בהחלטה בהשגה, בכתב התשובה ובדיון הראשון, המשיבה טענה כי בנוסף לאי-הכפלה ביחס ההכנסה המניבה, העוררת לא בחרה את החלופה הנמוכה מבין שתי החלופות הקיימות לקביעת הוצאות השכר. רק במסגרת הדיון השני הבהירה המשיבה כי היא חוזרת בה מטענתה בעניין נתוני השכר, וציינה כי המערכת המקוונת בוחרת באופן אוטומטי את חלופת השכר הנמוכה מבין השתיים (ראו **פרוטוקול הדיון השני**, עמ' 2, שורות 30-42). מכל מקום, הטעות שנותרה במחלוקת נוגעת לאופן חישוב סכום הפיצוי. מדובר אפוא בטעות מן הסוג שאותו נועדה בדיקת התביעה לאתר ולתקן, כפי שאכן עשתה המשיבה, אך זאת רק לאחר שחלף המועד שנקבע לכך בחוק.

38. לכך מתווספות נסיבות הגשת התביעות במקרה שלפנינו. העוררת הגישה את תביעותיה באמצעות המערכת המקוונת שהעמידה המשיבה לרשות הניזוקים, הזינה את הנתונים שהתבקשה וצירפה את המסמכים שצוינו בהוראת הביצוע שפרסמה המשיבה. במהלך הדיונים שנערכו הבהירה המשיבה כי לא קיים סימולטור ייעודי להגשת תביעות של מוסד ציבורי זכאי וכי הסימולטור שבאמצעותו מוגשות תביעות מסוג זה אינו מותאם (באופן מלא) לנתונים ולמנגנון החישוב הקבוע בחוק ביחס למוסד ציבורי זכאי. עוד הובהר כי המשיבה ערה ומודעת למגבלות הסימולטור. כך למשל בדיון הראשון:

"**<u>יו"ר הוועדה</u>: יש לרשות המיסים סימולטור לחישוב של מלכ"ר?**

<u>ב"כ המשיבה</u>: לא. הם מקלידים שהכל מאה אחוז.

<u>יו"ר הוועדה</u>: איך הוא היה אמור לדעת שהוא צריך להכניס רק 29% מזה?

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

ב״כ המשיבה: **זאת הבעיה שלנו. המערכת לא מחשבת יחס מניב. בגלל זה אנחנו מבקשים את אופן חישוב התביעה.**

חבר הוועדה: **התוצאה שמתקבלת כשנעשה חישוב, המענק שמגיע לך הוא בלי החישוב של היחס המניב.**

וכן בדיון השני:

״יו״ר הוועדה: **מר יצקן, בדיון הקודם הבנו מהרכזת שאין סימולטור ייעודי למלכ״רים נכון?**

מר יצקן: **זה נכון.**

יו״ר הוועדה: **אם אין סימולטור ייעודי מאד ייתכן שהתחשיב שגוי, נכון?**

הרכזת מסארווה: **התחשיב שגוי.**״

(פרוטוקול דיון שני, עמ׳ 5, שורות 127-121).

39. יוצא אפוא, כי השימוש בסימולטור שהעמידה המשיבה לצורך הגשת תביעה על ידי מוסד ציבורי זכאי, מוביל ביודעין לחישוב סכום פיצוי שאינו תואם באופן מלא את הוראות החוק ואינו נותן ביטוי ליחס ההכנסה המניבה. בנסיבות אלה קיים קושי מיוחד לקבל את הטענה כי התביעה שהוגשה בהתאם לאותו סימולטור אינה מהווה תביעה כדין שחל עליה סעיף 38ז(א) לחוק.

40. בהקשר זה יוער כי הוראות החוק הנוגעות לחישוב הפיצוי בכלל, ולחישוב הפיצוי למוסד ציבורי זכאי בפרט, אינן פשוטות להבנה וליישום. כפי שעלה מן הדיונים שנערכו לפנינו, חלק ניכר מן התביעות שהוגשו עבור מלכ״רים לא חושבו בהתאמה מלאה להוראות החוק, והמשיבה נדרשה, במסגרת בדיקתן, לתקן את החישוב ולהעמיד את סכום הפיצוי על הסכום המגיע בהתאם להוראות החוק. אכן, מצופה ממגיש תביעה לפעול בהתאם להוראות החוק ולחשב את הפיצוי על פיהן בהתאם למיטב הבנתו. ואולם, כאשר המערכת שהעמידה המשיבה עצמה לצורך הגשת התביעה אינה מבצעת את ההתאמה הנדרשת ואינה נותנת ביטוי ליחס ההכנסה המניבה, אין באי יישומה המדויק והמלא של הוראת החוק בידי מגיש התביעה כדי לומר שמדובר בתביעה שהוגשה שלא כדין, וודאי שאין לומר כי היא נמצאת מחוץ לגדר סמכותה של המשיבה.

טענות נוספות של המשיבה

41. במהלך הדיון השני בעררים, טענה המשיבה כי לעניין תחולתה של הוראת ההתיישנות יש להבחין בין מקרים שבהם התביעה עולה לבדיקה על יסוד קריטריונים שנקבעו על ידה (״סמ״חים״ – סימנים מחשידים) ובמסגרתה נבחנות סוגיות המצריכות הפעלת שיקול דעת, כגון קיומו של קשר סיבתי או תנודתיות במחזורי ההכנסות, לבין מקרים שבהם התביעה אינה

תואמת הוראת חוק מפורשת, כבעניינו. לשיטת המשיבה, בעוד שבמקרים מן הסוג הראשון חלה הוראת ההתיישנות, אין להחילה במקרה שבו התביעה אינה עומדת בהוראה מפורשת של החוק הנוגעת לזכאות לפיצוי או לאופן חישובו (ראו **פרוטוקול הדיון השני**, עמ' 8–9).

לא מצאנו יסוד להבחנה זו. העובדה שבעניינו המחלוקת נוגעת ליישומה של הוראת חוק הקובעת את אופן חישוב הפיצוי אינה מצדיקה, לטעמנו, תוצאה שונה. גם במקרים האחרים שצוינו על ידי המשיבה מדובר בהוראות חוק מפורשות שנקבעו כתנאי לעצם הזכאות לפיצוי (כגון התנאי לקיומו של קשר סיבתי), או לשיעורו. יתרה מכך, גם במקרים שבהם, למשל, לא נוטרלו על ידי הניזוק עסקאות בין עוסק לקרובו (בניגוד להוראת סעיף 38יד לחוק), עשויה בדיקת התביעה להוביל למסקנה כי סכום הפיצוי שנתבע אינו תואם את הוראות החוק. לא הובהר מדוע יש להבחין בין טעות כאמור לבין הטעות בחישוב הפיצוי במקרה שלפנינו. אלו גם אלו הן סוגיות שהיה על המשיבה לברר במסגרת בדיקת התביעה ובתוך המועד שקבע לכך המחוקק.

42. אנו ערים לקושי שמעוררת תוצאה שלפיה חלוף המועד עשוי להביא, במקרים מסוימים, לקבלת תביעה בסכום העולה על הסכום שהיה נקבע אילו נבדקה התביעה לגופה במועד. ואולם, קושי זה טבוע במנגנון שקבע המחוקק עצמו, המאזן בין הצורך בקביעת "מס אמת" ובשמירה על הקופה הציבורית לבין הצורך בוודאות ובמתן החלטות במועד על ידי הרשות המנהלית. בהקשר זה, יפים דבריה של השופטת ברק-ארז בעניין **מכשירי תנועה**:

> **"במישור התכליתי, אני סבורה שככלל מסר ברור, החלטי ופשוט בכל הנוגע לתוצאותיה של הימנעות מתשובה במועד צפויה לתרום – בטווח הארוך – לייעול הטיפול בהשגות בענייני ארנונה. <u>גם אם במקרה הפרטי התוצאה של קבלת השגה מבלי שנדונה לגופה עשויה להיראות קשה – הרי שלתוצאה זו יתרונות מערכתיים.</u> יתר על כן, מן הבחינה המעשית, הכרה בחריגים לכלל הקבוע בסעיף 4(ב) עלולה להיות מקור לא-אכזב להתדיינות שתתמקד בהבחנה בין נסיבות שעליהן ראוי להחיל את ההסדר הסטטוטורי לבין מקרים אחרים. "יוריספרודנציה של חריגים" לסעיף 4(ב) רק תוליד שובל של התדיינויות מיותרות. חשוב לזכור כי לא בנקל תוגדר השגה כ"השגת סרק". גם טענה הנחזית כטענה חוזרת אינה בהכרח מיותרת או בלתי-לגיטימית – למשל, כאשר המחלוקת בין הצדדים טרם הוכרעה באופן מוסמך בבית משפט. ראוי אפוא להימנע מללכת בדרך זו ולפרש את הכלל כיוצר מסגרת ודאית וברורה. <u>מצידן, הרשויות ייטיבו לעשות אם במקום לענות בקביעת חריגים לכלל ישקיעו משאביהן בטיוב הטיפול בהשגות כך שהתשובה עליהן – בין לחיוב ובין לשלילה – **תתקבל תוך 60 יום.**</u>"** (פסקה 19 לפסק הדין; ההדגשות נוספו – ל.ק.)

(כן ראו עת"מ (מינהליים מרכז) 14704-04-22 **בדיחי נ' עיריית פתח תקווה** (נבו, 6.1.2024)).

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

43. אף טענתה של המשיבה, שלפיה עמידתה של העוררת על קבלת פיצוי שהיא אינה זכאית לו נגועה בחוסר תום לב, אינה יכולה כשלעצמה להצדיק סטייה מההסדר שקבע המחוקק. בעניין זה הסתמכה המשיבה על פסק הדין בע"א 3496/15 **הורמוז בבלפור נ' גבעת מרום בע"מ** (נבו 17.1.2017), בו נדון מקרה חריג של שימוש בטענת ההתיישנות לצורך התחמקות מתשלום תמורה עבור מניות שהועברו למערערת במסגרת הסכם שבוטל. בית המשפט קבע כי מדובר ב"**אחד מאותם מקרים חריגים ונדירים**" בהם מן הראוי לחסום את הדרך מלהעלות את טענת ההתיישנות בשל חוסר תום לב. אין זה המקרה בענייננו. כאמור, העוררת הגישה את התביעות באמצעות המערכת שהעמידה המשיבה לשם כך. לרשות המשיבה עמדו שמונה חודשים לבדיקת התביעות. בהיעדר פנייה לעוררת או מתן החלטה בתוך תקופה זו, אין מקום שלא ליישם את התוצאה שהמחוקק קבע לאי מתן החלטה בתביעה בתוך פרק הזמן שנקצב לכך.

44. אין בידינו לקבל גם את טענת המשיבה שלפיה אין מקום לחייבה בתשלום מלוא סכום התביעות מכוח הוראת סעיף 38ז(א), שכן ממילא מוקנית לה בחוק סמכות לדרוש השבת פיצוי ששולם ביתר. לטענתה, אין היגיון לחייבה לשלם לעוררת סכום שהיא אינו זכאית לו בהתאם להוראות החוק, רק על מנת לדרוש לאחר מכן את השבתו בצירוף הפרשי הצמדה וריבית. טענה זו אינה מתיישבת עם משמעותה של הוראת סעיף 38ז(א). משקבע המחוקק כי בחלוף המועד הקבוע בחוק "יראו את התביעה כאילו התקבלה", אין לראות בסכום ששולם מכוח הוראה זו כפיצוי ששולם ביתר. כל פרשנות אחרת מרוקנת במידה רבה את הוראת סעיף 38ז(א) מתוכן והופכת את התוצאה שקבע המחוקק עצמו לאי מתן החלטה במועד, לחסרת משמעות מעשית. כך קבע בית המשפט בעניין **איקאפוד**:

> **"אכן, השאלה מהו מס אמת נגזרת מדבר המחוקק. כך גם בענייננו. המחוקק קבע בסעיף 152 לפקודה כי אם פקיד השומה לא השתמש בסמכויותיו במועד יראו את השגת הנישום "כאילו" התקבלה. <u>השגת הנישום מכוח דברו המפורש של המחוקק היא היא מס האמת בענייננו.</u>**
>
> **... מכל מקום, <u>דבר המחוקק המפורש הוא כי על פי סעיף 152 מס האמת במקרה שפקיד שומה איחר את המועד הוא המס כפי שנטען בהשגת הנישום</u>. על כן, במובן זה בענייננו אין פגיעה במס אמת."** (פסקה 12 לפסק הדין; ההדגשות נוספו – ל.ק.)

סוף דבר

45. מכל האמור עולה כי תביעות העוררת הוגשו מכוח החוק, אף שנפלה טעות בחישוב סכום הפיצוי שנתבע במסגרתן, על בסיס הסימולטור שהעמידה המשיבה עצמה. טעות זו הייתה נתונה לבחינת המשיבה במסגרת פרק הזמן שקבע המחוקק למתן החלטה בתביעה, ואין בה כדי לשלול

מדינת ישראל

בית הדין לענייני פיצוי נזק עקיף לעסקים (ארצי)

את תחולתה של הוראת סעיף 38ז(א) לחוק. בהתאם להוראה, משלא ניתנה החלטה בתביעות בתוך המועד הקבוע בחוק, יש לראותן כאילו התקבלו.

46. לנוכח התוצאה אליה הגענו תישא המשיבה בהוצאות העוררת בסך 5,000 ₪, שישולמו בתוך 30 ימים ממועד פרסום החלטה זו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום בתאריך א׳ חשוון תשפ״ז, 12.10.2026, בהעדר הצדדים.

ליאת קציר-מרגלית, עו״ד
יו״ר הוועדה

ברוך ברוכי, רו״ח
חבר